

skulde vedtage den foreslaaede Dagsorden, som gaar ud paa, at Thinget skulde gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen, saa vil jo ganske vist den Nødvendighed for mig, som jeg antydede, den nemlig, at nægte mig den Tilfredsstillelse fremdeles at forhandle med det høie Thing, være fjernet for Dieblicket; men jeg tilstaaer, at der er i denne Betænkning, i den Omstændighed, at den er bleven indgIVEN, at et saadant Forslag er fremkommet, og i de Motiver, hvorpaa det støtter sig, i den Omstændighed, at en saadan Betænkning og et saadant Forslag er underkrevet af nogle af Thingets meest fremragende Medlemmer, bekendte Ledere, erfarne Mænd, og ligeledes af yngre Medlemmer, som allerede have en fremragende Stilling her i Thinget — naar jeg tager alt dette tilsammen, saa har den Omstændighed, som sagt, at et saadant Forslag og en saadan Betænkning har kunnet fremkomme, for mig den Betydning, at den vækker en stærk Tvivl hos mig, om der overhovedet hos Thinget og hos mig er tilnærmelsesviis den samme Opfattelse af de foreliggende Spørgsmaal og af vort gjensidige Forhold. Det er ikke let muligt for mig at bortsee fra et saadant foreliggende Factum som dette, og jeg har troet at burde udtale mig frit derom til det høie Thing.

Ordføreren: Naar man har den Overbeviisning, at der i et vist givet Tilfælde bliver gjort En høilig Uret, kan man taale mange Ting, uden at gjøre Gjengjæld. Den høitagtede Minister har ganske aabenbart gjort Udvalget høilig Uret i flere Punkter, men jeg skal gjøre mig al Umage for ikke at tabe Nøjligheden derved. Jeg har seet, hvor stærkt den ærede Minister synes at være afficeret af Indstillingen, og jeg kan da undskylde den Uret, han har tilføiet Udvalget i en saadan Stemning. Jeg skal ganske kort, jævnt og ligefremt gjøre nogle Bemærkninger overfor den ærede Minister. Han synes at mene, idet han et Par Gange kom tilbage dertil, at Udvalget

har taget sig det meget let i de 20 Dage, hvori det har havt Lovforslaget; men det forekommer mig, at den høitagtede Minister maatte kunne tænke sig, at det meget let kunde gaae Udvalget i de 20 Dage, som det er gaaet Krigs- og Marineministeriet i 3 Aar, nemlig at Medlemmernes Kræfter ikke have strakt til at blive færdig med Sagens Behandling. Krigs- og Marineministeriet arbejder Dag ud og Dag ind, men har dog først i det 3die Aar kunnet blive færdigt med dette Lovforslag; hvormeget snarere kan det da ikke tænkes, at Udvalget kunde bruge 20 Dage. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at Udvalget kun har kunnet anvende meget Lidt af de 20 Dage paa denne Sag, thi dets Medlemmer have maattet møde i de 20 Dage, hver Gang der har været offentlige Møder her i Salen; flere af Udvalgets Medlemmer have været Medlemmer af det store Lønningsudvalg, som har havt 13—14 Lovforslag at behandle; nogle af Udvalgets Medlemmer have ogsaa været Medlemmer af Udvalget angaaende Indkomstskatlovsforslaget, som vi heller ikke have kunnet forsømme, og hele Udvalget har havt at behandle den almindelige Pensionslov, med Hensyn til hvilken jeg tør troe, det vil vise sig, at Udvalget ingenlunde har været forsømmeligt. Saaledes maa den høitagtede Minister vel kunne indsee, at der ikke har staaet 20 Dage til Udvalgets Raadighed i Anledning af dette Lovforslag, men kun meget faa Dage af de 20. Dette med Hensyn til Tiden — At det er en usædvanlig Fremgangsmaade, her er brugt, maa jeg indrømme; men jeg troer tilstrækkeligt at have forklaret Grunden til den i mit første Foredrag. Naar vi havde den Overbeviisning, at det Arbejde, der vilde blive at anvende paa at fremme nærværende Lovforslag, maatte antages ikke at ville føre til Sagens Vedtagelse i nærværende Samling, troede vi at skylde baade Regjeringen og Thinget at spare Kræfterne for andre Sager, der foreligge; jeg anførte udtrykkeligt, at vi havde taget et Hensigtsmæssighedshensyn og slet ikke